

søges i Skattens ulige Fordeling mellem Kjøbstæderne, i Forhold til deres Formuenhed til at bære Skat, og mellem Kjøbstadsborgerne indbyrdes, end i Skattens Størrelse i og for sig. Det maatte ogsaa ved en nærmere Betragtning af, hvorledes Næringskatten har været fordeelt mellem Kjøbstæderne, „ifølge Forholdet af deres Befolkning“, snart vise sig, at man paa denne Basis alene umuligt kan opnaae en retfærdig og ligelig Befatnings Niemed. Udvalget har derfor troet at maatte undersøge, om der ei skulde gives andre Momenter, hvorefter Fordelingen kunde finde Sted, og i hvilke der turde ligge større Garantie for, at man vilde ramme Formuenheden til at bære Skatten mere ligeligt, end naar Fordelingen skeer alene i Forhold til Befolkningen. Det har imidlertid ved de store Banfærligheder, som Sagen under de stedfindende Forhold her i Landet maa frembyde, ikke været os muligt at opdage noget andet Moment, der ved denne Leilighed fortjente at tillægges en særdeles Vægt end Kjøbstadsbygningernes Assurance-sum, thi det synes unægteligt, at i Reglen vil den større eller mindre Vælfærdighed, saavel hvad en heel By som hvad den Enkelte angaaer, afspørge sig i Bølligens Beskaffenhed og altsaa ogsaa, idelmindste indtil en vis Grad, i Bygningernes Værdi. Men dernæst synes det os ogsaa klart, at, naar Befolkningen skal tillægges nogensomhelst Vægt som Moment til at bedømme den enkelte Kjøbstads relative Betydning og Formuenhed, maa der tages Hensyn til det Nærværende og ikke til en længere forbigangen Tid, og vi skjønne derfor ikke rettere, end at man vilde komme til et retfærdigere Resultat ved at tage Hensyn til Befolkningen, saaledes som den var efter den i 1845 foretagne Folketælling, da Resultatet af den iaar skeete Folketælling naturligtvis endnu ikke kan være bekendt, end ved at følge den i Placaten 23de December 1843 opstillede Regel, for hvilken Folketællingen af 1840 ligger til Grund. Støttende os til disse Betragtninger, og da det maa være indlysende, at, om end Befolkningsforholdet er forkasteligt som det eneste Fordelings-Moment, det ikke desto mindre kan fortjene at tages i Betragtning, naar det kan combineres med eet eller flere andre, troe vi at burde foreslaae, at Nærings-

krigsstaten fordeles mellem Kjøbstæderne i Forhold til Kjøbstadsbygningernes Assurance-sum og deres Befolkning efter Folketællingen i 1845. Den vedføjede Tabel vil vise, hvorledes Fordelingen vil skee, naar man enten lægger Folketællingen af 1840, af 1845, eller af Kjøbstadsbygningernes Assurance-sum til Grund, og til hvilket Resultat man kommer, ved at combinere de 2 sidste; og Udvalget nærer den Overbeviisning, at det vil erkjendes, at en Deel af de Misforhold, som ere iøiefaldende, naar den i Lovudkastet opstillede Regel følges, her idetmindste indtil en vis Grad ere formindskede. Hvad Fordelingen af Næringskrigsstaten mellem de enkelte Borgere i Communerne angaaer, med Hensyn til hvilken det, forsaavidt anden end egentlig borgerlig Næring skal indbrages under denne, i Lovforslaget § 9 hedder, at „de herhenhørende Embedsmænd, der have at udrede Krigsstat ved Afkortning i deres Gage m. v. ville være at beregne dette Beløb tilgode ved deres Ansættelse til den i denne Paragraph omhandlede Afgift, saa at, hvis den Krigsstat, som saadanne Embedsmænd paa anden Maade have at udrede, udgjør Mere end deres Afgift efter denne Paragraph vilde beløbe, bør denne for deres Vedkommende bortfalde“, har det ikke kunnet undgaae vor Opmærksomhed, at ved denne Tilsiøelse maa den tilsiøgte Hensigt med at udvide Næringskatten til andre end dem, der drive borgerlig Næring, i mange Tilfælde være modarbejdet, ligesom vi heller ikke skjønne, at Billighed eller Retfærdighed begrundet denne Indskrænkning af deres Forpligtelse til at svare Krigsstat af den Næring, som de maatte drive. Lærtimod forekommer det os indlysende, at ligesom den Indtægt, som Embedsmanden har af en Næring, som han driver ved Siden af sine Embedsforretninger, er uafhængig af hans Embedsløn, saaledes maa ogsaa den Krigsstat, som han paa Grund af hiin har at tilsvare, være uafhængig af det, som han skal betale i Krigsstat paa Grund af hans Embedsgage. Vi skulle derfor formene, at Reglen bør være den, at der ved Ansættelsen af en Embedsmand til Næringskrigsstat ikke bliver at tage Hensyn til den Indtægt, som han har af sit Embed ved Gage eller ved Pension eller Bartpenge, for hvilken